

MEDIA ONDER DE LOEP

Lucas Catherine ontmaskerd?

DOOR SAVASORDA

Elk maand wordt een ander aspect uit de media onder de loep genomen

De lezers van de Vlaamse “kwaliteitskranten” (De Morgen / De Standaard) kennen Lucas Catherine ongetwijfeld. Hij krijgt er om de haverklap een forum voor zijn ongenueanceerde anti-Israëlische standpunten. Rechtzettingen daarentegen of lezersbrieven die een repliek geven worden maar met mondjesmaat gepubliceerd en dan meestal nog drastisch ingekort.

Lucas Catherine is ook de auteur van het pamflet “Kanttekeningen bij het Midden-Oostenconflict”. Al zijn geschriften brengen dezelfde boodschap: Israël is zowat de meest monsterachtige staat in de wereld en wie het waagt er een positief woord over te schrijven wordt beschouwd als “idiot”, of staat in dienst van de Joodse lobby en handelt bijgevolg niet ter goeder trouw.

Maar wie is Lucas Catherine en waar haalt hij (soms) zijn mosterd?

LUCAS CATHERINE

Lucas Catherine is de schuilnaam van de heer Lucas Vereertbruggen. Hij was werkzaam als archivaris bij de VRT en is gehuwd met Catherine Retsin. Beide voornamen van het koppel vormen zijn schrijversnaam.

Goed gekozen, want zijn echtgenote speelt een niet-onbelangrijke rol in zijn activiteiten. Als bediende op het Ministerie van Buitenlandse Zaken voerde ze al propaganda rond de derde wereld. Toen ze in 1983 Belgisch Consul werd in Khartoem (Soedan) en later in Rabat (Marokko) trok haar echtgenoot met haar mee. Met deze jarenlange ervaring in beide landen zou men toch verwachten dat Lucas Ca-

therine zich zou toespitsen op de slachtpartij van 2 miljoen christenen en animisten in Zuid-Soedan of dat hij de huidige genocide in Darfoer met circa 400.000 doden en bijna 3 miljoen verdreven en gevluchte moslims aan de kaak zou stellen. Ook de decennia durende Marokkaanse bezetting van de westelijke Sahara had hij onder de loep kunnen nemen. Maar niets daarvan. Zelfs de 2.700 km lange scheidingsmuur tussen Marokko en de westelijke Sahara is aan zijn speurzinn ont-snapt. Dat aan de andere kant van deze muur de Saharoui's sterven als vliegen laat hem onberoerd. Hij heeft zich vastgebeten op het Israëlisch-Palestijns conflict en heeft de handen vol met Israël- en Jodenbashing. Zijn denken ligt volledig in de lijn van de “politiek correcte” stijl van “Le Monde Diplomatique”. In dit

maandblad stelde men in september 2006 de retorische vraag: “mag de onverschilligheid van quasi de ganse pers over Darfoer toelaten dat wij het Midden-Oostenconflict wegmoffelen?” Uiteraard was het antwoord op deze vraag neen!

Al wie het nieuws in onze media volgt kan met eigen ogen vaststellen dat dit sofisme overal gehuldigd wordt: Israël en de Palestijnen zijn “dagelijkse kost”, over Darfoer komen we bitter weinig te weten.

Deze stelling berust op de “logica” dat het Midden-Oosten de bakermat is van de joods-christelijke beschaving van Europa en daarom steeds onze aandacht verdient. Het zijn echter wel precies dezelfde kranten, journalisten en schrijvers die tezelfdertijd de beslissing toejuichten om elke verwijzing naar het joods-chris-

telijke erfgoed uit de Europese grondwet te weren. Twee maten en twee gewichten dus.

ZIJN WERK

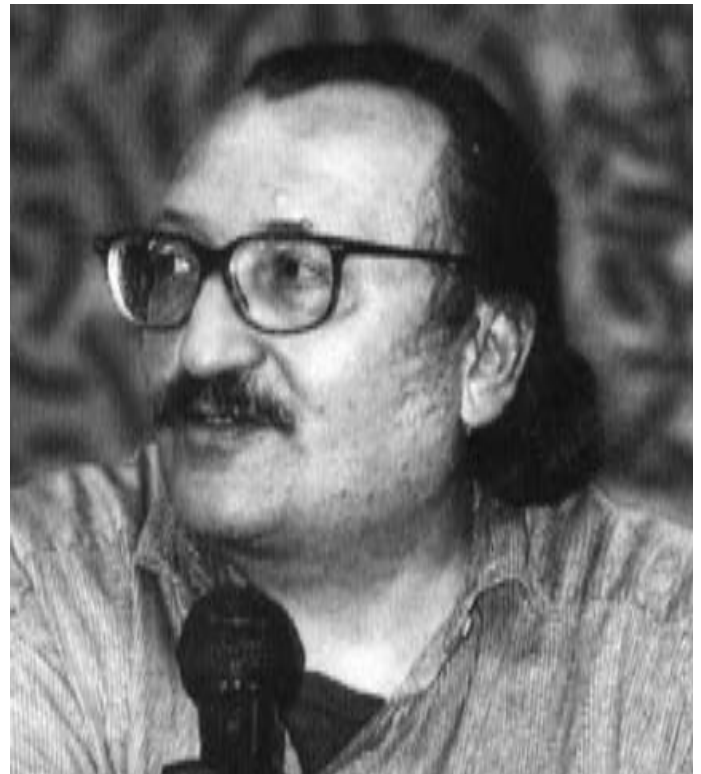
“De zonen van Godfried van Bouillon” (1980) stuitte op heel wat kritiek. De bekende Nederlandse journalist, Martin Van Amerongen noemde hem in 1988 naar aanleiding van dit boek reeds een antisemiet, barones Mia Doornaert (De Standaard) zat op dezelfde golflengte.

“Kanttekeningen bij het Midden-Oostenconflict” is een haatverwekkend pamflet dat hij zelfs opstelde met het Word-programma van zijn werkgever de VRT (toen nog BRTN). Toenmalig minister Mieke Vogels subsidieerde hetzelfde pamflet via organisaties als 11.11.11, Oxfam, Pax Christi e.d. en zo werd het omgetoverd tot een luxueuze brochure voor het onderwijs. Hier beperkt de auteur zich niet tot het over de hekel halen van Israël, maar

worden ook eeuwenoude anti-semitische clichés nog eens opgerakeld. Minister Vogels en haar opvolger Ludo Sannen stoorden zich blijkbaar niet aan dat soort proza.

BOYCOT VAN ISRAËLISCHE PRODUCTEN

Ook in andere publicaties werkte Lucas Catherine samen met de vermelde NGO's, onder meer met Ludo de Brabander van “Vrede vzw” en Wim de Neuter, voormalig propagandist van Oxfam in België. Deze laatste is één van de belangrijkste promotors van de boycot van Israëlische producten. In de propaganda voor die boycotactie werd gebruik gemaakt van een bloedende sinaasappel, een verwijzing naar de legende van de bloedende hostie die in de middeleeuwen de aanzet waren tot zovele pogroms tegen de Joden? Er kwam

LEES VERDER BLZ. 20

Lucas Catherine is al vele jaren een fervente Israël-hater, zie hier de hoogtepunten van een artikel geschreven door Martin van Amerongen, bijna twintig jaar geleden. Op onze website vindt u het origineel terug.

De schimmel van het socialisme

**zaterdag 21 mei 1988 -
DOOR MARTIN VAN AMERONGEN**

waarom spreekt Lucas Catherine consequent over joden, waar toch overduidelijk van Israël's sprake is? En waarom plaatst hij de naam 'Israël' tussen aanhalingstekens, een daad van onvriendelijkheid jegens de joodse staat, die zelfs het Palestina Comité zich niet permitteert... Dat deze Lucas Catherine niet deugt weten wij sinds 1981, toen hij een boek publiceerde onder de titel 'De Zonen van Godfried van Bouillon - De Zionistische Lobby in België'... Alleen de titel al was een beginselverklaring. De joodse lobby in België, zo verzekert Lucas Catherine ons, speelt een vooraanstaande rol. Overal, in Vlaanderen, als in Wallonië, hebben de joden zich genesteld, in de media, het bankwezen, de politiek en niet in de laatste plaats in de Antwerpse diamantindustrie.

Joden worden door Lucas Catherine, in zijn meest verfijnde Vlaams, jidden genoemd, terwijl de auteur tevens het begrip sjabbesgog introduceert, dat een benaming schijnt te zijn van christenen, die zo dom zijn het voor die jidden op te nemen. Ook Lucas Catherine slaagt er niet in ons van het postume gelijk van Adolf Hitler te overtuigen, hoezeer hij ook zijn best doet. Het enige dat de auteur bewijst is het feit dat het antisemitisme niet, zoals een enkeling dacht, een specialiteit is van uiterst rechts, doch wel degelijk een linkse variant heeft.

Het boek over de 'zionistische lobby in België' was en werd een groot schandaal. Het leidde er uiteindelijk toe, dat de vierkoppige redactieraad van de zogenaamde EPO-dossiers, zich van de inhoud distantiëerden.

Ook op Nederlandse bodem veroorzaakte de affaire-Catherine enige commotie. "Want", schreef de Groene Amsterdammer, „dat is toch wel de meest klemmende vraag waarmee de lezer na het door nemen van dit onsmakelijke geschrift blijft zitten: Hoe is het mogelijk dat mensen die zichzelf als links beschouwen tot een dergelijk onverhuld antisemitisme vervallen?”

Het zusterblad Vrij Nederland deed een poging tot verklaring. „Beste collega, ik zal het u uitleggen: Omdat dit soort elementen helemaal niet 'links' is, hun vooruitstrevend ogende Arafat-draperieën ten spijt. Het zijn zogenaamde pseudo-linksen, het is loslopend vee, zonder enig gevoel voor geschiedenis en psychologie, het is de schimmel van het socialisme, van welks trotse, humanitaire, verlichte, anti-discriminatoire traditie zij niets hebben begrepen.”

Hou deze Lucas Catherine in de gaten. Hij is een van de moordenaars van morgen.

MEDIA ONDER DE LOEP

toen ook een oproep van Oxfam tot de boycot van Israëlische producten in winkels "in de buurten waar veel joodse klanten wonen". Kan men zich in dit land omwille van de scheidingsmuur in de Westelijke Sahara een soortgelijke boycot voorstellen van Marokkaanse producten "in de buurten waar veel Marokkaanse klanten wonen"?

PERSOONLIJKE AANVALLEN

Lucas Catherine stoort er zich ook niet aan om in zijn geschriften de man en niet de bal te spelen. In een pamflet van oktober 2003 omschrijft hij een persoon als volgt: "Een whiskyzuipende macho, met de arrogantie van Sharon, alleen de buik moet hij nog kweken." Zeer hoogstaand taalgebruik.

ARABIER "HONORIS CAUSA":

Staan de geschriften van Lucas Catherine bol van de aanvallen op Israël en de Joden, hij heeft ook nog andere dada's. Hij presenteert zichzelf graag als Arabier "honoris causa". In die hoedanigheid laat hij zich kennen als een kritiekloze dweper van alles wat van ver of van dicht te maken heeft met de Arabieren. Zo was hij één van de drijvende krachten achter een tentoonstelling over de Arabische cultuur "Van Algebra tot Pyjama". Ongetwijfeld hebben geleerden in de door de Islam veroverde landen een grote rol gespeeld tijdens de late Middeleeuwen, maar dan voornamelijk omdat ze cultuur, wetenschap en techniek vanuit Byzantium en Azië naar Europa overgebracht hebben. Sommige zaken waren lokale uitvindingen / verbeteringen. Maar dat was zeker niet het geval voor vele ontdekkingen waaronder bijvoorbeeld de uitvinding van het astrolabium, zoals Catherine beweert. Het astrolabium was al bekend bij de oude Grieken.

Ook in zijn boek "Islam voor ongelovigen" laat hij zich al te vaak leiden door zijn onkritische dweepzucht. De kers op de taart is het bijvoegsel "Arabisch voor germanisten" waarbij hij aan een aantal woorden een Arabische oorsprong toekent terwijl minstens de helft ervan etymologisch van het Latijn, Grieks, Perzisch, Koptisch, Hindi of zelfs het Hebreeuws afkomstig zijn. Zo bijvoorbeeld stammen onze woorden zero en cijfer oorspronkelijk uit het Sanskriet "sunya-m" dat leeg betekent en niet uit het Arabisch. En zo zijn er nog vele andere voorbeelden die men uit zijn boeken kan halen. Nogal onzorgvuldig voor een "Arabier honoris causa"? Als hij met dergelijke eenvoudig te controleren feiten al volledig de mist ingaat dan kan men zich voorstellen wat zijn geloofwaardigheid voor de rest is.

NAZI- BRONNEN ALS BEWIJSMATERIAAL?

Ernstige geschiedenis wordt geschreven op basis van feiten, die de auteur in een bepaalde context plaatst, en interpreteert. Dat leert elke student geschiedenis in het eerste jaar. Historici moeten bijgevolg zeer zorgvuldig de geloofwaardigheid van de bronnen die ze gebruiken nagaan. Bij een doorlichting van Catherine's boek "Palestina" EPO, 2002, blijkt dat hij foto's en cijfermateriaal gebruikt uit nazi bronnen als "Le régime anglais en Palestine" (1939), van Gert Winsch, een wel bekende nazi- auteur. In het boek "Palestijnen, een volk te veel" uitgegeven samen met Wim de Neuter, EPO, 1988, staat als commentaar bij de beschrijving van de Britse Palestina-politiek tijdens het interbellum, zonder enige bronverwijzing: "Twintigduizend Palestijnen worden in 35 gevangenenkampen opgesloten" In "Le régime anglais en Palestine" schrijft Gert Winsch op p 61: "20.000 Arabes, mais pas un seul Juif, dans 35 camps de concentration". Dit cijfer van 20.000 Arabische gevangenen in 35 (concentratie)kampen vindt men voor het overige bij geen enkele historicus, die naam waardig, terug. Alleen Wim de Neuter zal die Nazi-gegevens nog eens kopiëren in zijn artikel in het tijdschrift Vrede 2/2002 van Ludo De Brabander. Toch wel heel merkwaardig dat een auteur die ooit nog kandidaat was voor de Federale Verkiezingen, op de lijst van de Stalinistische PVDA, zijn bronnen zoekt in Nazi- publicaties?

BESLUIT: LUCAS CATHERINE: DE MIDDEN- OOSTEN SPECIALIST?

Dat Lucas Catherine resoluut de anti-Israël kaart trekt is zijn probleem. Het wordt echter een publieke zaak wanneer sommige Vlaamse kranten voor hem ongestoord de rode loper uitrollen en hem zonder enig wederwoord zijn extreme anti-Israëliëse standpunten laten verkon- digen. Is het feit dat de VRT meestal negatieve archiefbeelden over Israël aan de kijkers vertoont te verklaren door het werk van Lucas Catherine als archivaris bij de openbare omroep destijds? In hoeverre worden ook de Vlaamse "kwaliteitskranten" daardoor beïnvloed en dreigen ook zij af te glijden van het antizionisme naar veel erger het antisemitisme?

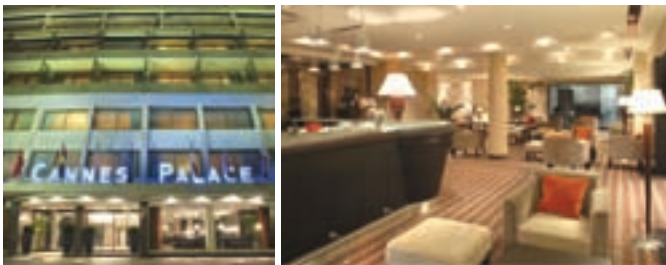
En, wie weet, grijpt men in de toekomst niet terug naar het origineel uit de jaren '30 in plaats van zich te bedienen van het werk van de kopieerder?

Getekend Savasorda (Savasorda is de pseudoniem van een kleine groep medewerkers van Joods Actueel die complementair de media onder de loep nemen. De uitleg van de naam verscheen in het eerste nummer)

The POZNANSKI family invites
you to enjoy a TRADITIONAL PASSOVER
in the
CANNES-PALACE HOTEL ****

stars

**Close to the Croisette and the Rue d'Antibes
Glatt kosher, under the supervision of
Rav Alloun, Dayan of Lyon-Aix-les-Bains**

Information - reservation: ip_catering@hotmail.com
Israel +972 522 786051 France +33 493 870044
Fax +972 3 6911078